

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

Els morts han servit per fer oblidar els "vius"

Any I - Núm. 24

Barcelona, 1 de desembre de 1931

Preu: 20 cèntims

L'Assemblea de la Generalitat és molt capaç de reunir-se

La inquietud que aquests darrers dies havia planat al volt de la Generalitat s'ha esvaït finalment en fer-se públic que s'havia decidit convocar en principi l'Assemblea. L'absència del senyor Carner, president de l'Assemblea de la Generalitat i diputat a les Corts Constituents, càrrecs, segons «L'Opinió», de tant compromís com la Presidència del Consell d'Administració de la casa Sucre, Esports i Ciutadanes, havia ajornat tota decisió i els senyors Bofill i Mates i Albert-en-la-immensa-llanura-del-mar Bastardes havien hagut de sortir de la Generalitat de la mateixa manera que hi havien entrat, però, naturalment, a l'inrevés.

L'actitud del senyor Carner en l'entrevista fou serena i reposada, sense deixar d'ésser enèrgica. A les insinuacions melimatoses del senyor Bofill i Mates, plenes de matís, i als esbucats del senyor Bastardes contestà el senyor Carner apaciblement:

—Em fan gràcia les vostres presses! Sembla que no compreguin que altra feina hi ha que convocar l'Assemblea. Si tots els diputats de la Generalitat fossin tan derrotats com vosaltres podrien tenir raó; però fixeu-vos: sou els únics que només sou diputats de la Generalitat! Si tinguéssiu tanta feina com nosaltres no estaríeu tan carregats de romanosos.

—Es que també hi ha en Barjau que no és res més que diputat.

—I què fa en Barjau? Calla! I per què calla? Perquè compren que els homes de molts càrrecs no poden atendre's tots a la vegada! Sou uns impacients. Veiam, ¿què voldríeu tractar a l'Assemblea?

—Concretament, la qüestió de la crisi plantejada i resolta i la de la crisi no plantejada ni resolta: ara, sense concretar...

—Uii, uii, uii! Més val que ho deixem concretat. Referint-nos a en Giral. ¿Que no ho sabeu, que no es pot matar tot el que és gras?

—No? preguntà sorprès el senyor Bofill i Mates.

—No? preguntà més sorprès el senyor Bastardes; ¿que ens dieu ara! No es pot matar?

—No ho diguéssiu pas a ningú. Us ho dic confidencialment: no-es-pot-matar.

—Nosaltres que ens pensàvem que es podria matar! No havien declarat la matança lliure, aquí davant?

—Ei! Amb certes restriccions, matança lliure, si; però matança lliure ben entesa!

—Ah!

Japonesos i xinesos

Mukden, 30. — Ens ratifiquen de Tsi-Tsi-Kar que no és cert que hagi començat la guerra; la cosa es limita a un cordial canvi de canonades i diàlegs, sense més transcendència que la d'un assaig general. Per ara els generals no es saben el paper; cosa que no té res d'estrany, tenint present la dificultat de l'escriptura, tant xinesa com japonesa. Els morts i ferits ho són d'una manera extra-oficial. En fi, no hi ha, per ara, tal guerra.

El senyor Aiguader (don Jaime), ha rebut de Tien-Tsin un telegrama xifrat que fa així: «H. 2. B. B. T. M. X. P. R.»

Desxifrat diu: «Japoneses aprietan. Incertidumbre. Remitan Artemio.» Xun-Fu-Xien.

—On va tan carregat?
—Veurà: No vull que una vaga d'aigua, gas i electricitat m'agafi desprevingut.

Acció Catalana es prepara activament a perdre les properes eleccions

Els d'Acció Catalana, que no han tingut, precisament, ocasió d'adormir-se sobre els llorers de llurs victòries electorals, empenen amb un delit impropri d'aquella casa una activíssima campanya de mitings. Així ho anuncia, almenys, La Publicitat, que cada dia és més poc òrgan oficial d'Acció Catalana.

En vista d'aquest rebombori, hem eregut convenient celebrar una entrevista amb el president del Partit Catalanista Republicà (Avis als lectors: pronuncieu's Acció Catalana), senyor Lluís Nicolau d'Olwer. El vàrem trobar en una botiga de modes lliurat de ple a la seva afició predilecta: comprar les darreres novetats de la temporada en matèria de corbates.

—I doncs, senyor Nicolau— vàrem fer en un dir Jesús—, ¿què és aquest gran revifament d'Acció Catalana?

—No sé pas de què em parleu—féu el ministre, amb un aire distret.

—Sí, home—vàrem insistir—, aquesta campanya de mitings.

—Mitings? Ah, caram, ¿tan mitings?

—Ja ho crec! I bons!

—I per què els fan?

—Això és el que us volíem preguntar... Com que vós sou el president...

—Ai, ai! Jo sóc el president?

—Sí, home! D'Acció Catalana...

—Ah! sí... la paraula em sona...

Doncs no sé per què fan mitings... Que jo sàpiga, no s'acosten pas eleccions. A més, no sé quina pressa tenen per perdre-les...

—Es a dir, ¿que no penseu guanyar?

—I ara! ¿Per què voleu que en guanyi d'eleccions, Acció Catalana?

—A mi m'és igual, sabeu... Jo sóc imparcial. I com que vós ja sou ministre...

—Jo sóc ministre?

—Sí, home! D'Economia...

—D'Economia, dieu? Té...

aquesta paraula no m'és desconeguda... Ja me'n recordo: Oiconomia, que ve de Oicos (casa) i de nomos (regla)... De manera que jo sóc ministre de Oiconomia...

Vàrem deixar córrer l'interrogatori, perquè no hi havia manera de treure'n res en clar.

La sessió municipal organitzada a benefici d'«El Be Negre» ha fingut un èxit superior a tots els càlculs

L'escena representa el circ romà de Casa la Ciutat. Damunt l'ara del sacrifici dormita la figura del President; a les grades, els actors; en una tribuna, els periodistes; a l'altra, tot el poble, tot; a baix, tapant els vomitoris, tot el poble, tot.

El Secretari (amb veu fúnebre). — Llegeixo un dictamen que proposa suprimir els capellans dels cementiris (el llegeix).

El Sr. Ulled. — Es tracta d'aplicar el decret Azaña sobre el retir militar a les forces de la reacció que guarneixen els cementiris. D'aquesta manera, previnc al públic que als cementiris continuarà havent-hi tota mena de serveis menys el de capellà.

El Sr. Pellicena. — Jo demano que quedi damunt la taula perquè el Dr. Alomar, que és fora, no s'hi ha pogut oposar com correspon, i nosaltres no en sabem res, de difunts.

El Sr. Heredia. — Jo em permetria de fer observar al senyor Pellicena que la cosa no té cap dificultat per comprendre-la. Es tracta senzillament de fer dels cementiris una mena de meublés en els quals el difunt s'hi haurà de portar el capellà. D'aquesta manera podrà triar el que més li agradi. Jo puc assegurar-li que és molt més pràctic.

El Sr. Pellicena. — Ja he dit que en això de morts no hi som tècnics, i voldríem esperar l'opinió d'un metge, que per la nostra part és el Dr. Alomar.

El Dr. Aiguader. — Ja sap el senyor Pellicena que nosaltres, sempre respectuosos amb els més petits desigs de les minories, no podríem pas desmentir aquesta vegada la nostra norma de conducta. Queda sobre la taula. (Posa el dictamen damunt la taula i s'hi asseu a sobre perquè no puguin treure'l.)

El Secretari. — Ara hi ha una proposició que diu que s'ha de tirar a terra la paret que separa el cementiri lliure del catòlic perquè no estiguin separats.

El Sr. Sagarra. — Jo m'hi oposo per antiliberal, perquè d'aquesta manera els lliurepensadors que no volen tractes amb els catòlics, hauran d'estar enterrats amb ells. Es per això que faré un discurs de dues hores. (El fa.)

El Sr. Ulled. — Les divisions queu divideixen els homes vius no han de dividir els morts!

El Sr. Sagarra. — Demano que ens digueu hàbils.

El Sr. Velilla. — Això és habilitat!

El Sr. Sagarra. — Una habilitat noble. Demano al senyor Casanoves que deixi la proposició damunt la taula.

El Sr. Casanoves. — Ca barret! Es urgentíssima!

El Sr. Sagarra. — ¿Que amenaça ruïna la paret?

El Sr. Casanoves. — La República!

El Sr. Sagarra. — Voleu fer una petita Convenció!

El Sr. Casanoves. — Una gran Convenció!

El poble. — Fem-la!

El Sr. Casanoves. — Som-hi! (S'hi posen.)

El Sr. Sagarra. — Es antirreglamentari!

El poble. — Brut!

El Sr. Santamaria. — Es antirreglamentari!

El poble. — Molt bé!

El Sr. Casanoves. — Demano al poble que escolti els «Misterios de la Inquisición», que li explicaré. (Els explica.)

El poble (els escolta).

El Sr. Brasó. — Jo també demano que se m'escolti, perquè vull fer professió de fe catòlica, apostòlica i romana, i espero que em tindran l'atenció de tirar-me a les feres.

El poble. — Això vclaries!

El Sr. Sagarra. — Jo demano a la presidència que em digui què vol el poble. Li oferim un Brasó i fa el desmenjat. ¿Vol que li digui què és el poble? És un llepafils, ve-li aquí! (Gran escàndol.)

El Sr. Solà. — No hi ha presidència!

El Sr. Casanoves. — Massa!

El Sr. Solà. — Fixi-s'hi el senyor Casanoves i veurà que no n'hi ha.

(El Sr. Casanoves fa un bot, mira i, efectivament, veu que no hi ha presidència, i corre per a ocupar-la. Però el Dr. Aiguader, que estava ajupit cordant-se la sabata, surt altre cop empujant amb una mà la campaneta i amb l'altra la vara.)

El Dr. Aiguader. — Que te crees tú eso! Jo sempre he complert amb el meu deure! (Ovació del poble.)

El Sr. Casanoves (al redactor de «L'Opinió»). — Fixeu-vos-hi bé; el públic pertorbador pertany a la Lliga! Feu-ne un títol gros! (Es dirigeix a l'alcalde.)

I ara s'ha acabat la discussió, perquè jo presento una proposició incidental!

El poble. — Visca!

El Sr. Sagarra. — El reglament m'empara! Santamaria, empareu-me!

El Sr. Santamaria. — Jo us emparo, i el reglament. Que es llegeixi el reglament!

El Sr. Casanoves. — Aquí no hi ha reglaments! Hem fet la revolució i ens ho farem tot!

El Sr. Solà. — Però, senyor alcalde! Vostè deia que havia complert sempre amb el seu deure!

El Dr. Aiguader. — Això és intolerable!! Esbraveu-vos, fills meus! Salveu el prestigi de la revolució!

El poble (salva el prestigi de la revolució). (L'escàndol és d'una noblesa imponent i disciplinada.) — Mateu-los! Rostiu-los! No, amb samfaina! No! Bullits! (En l'únic que no està d'acord és en el referent a la preparació.)

El Sr. Giral. — Quin espectacle més preciós!

Un periodista (a un altre). — ¿Qui són aquests que criden tan bé?

L'altre periodista. — Són guàrdies cívic!

Un periodista. — Bufa!

El Sr. Vachier. — Els farem pujar aquí dalt, els guàrdies cívic!

La Premsa (a cor, silenciosament se'n va).

El Sr. Vachier. — Aneu a la merda!

Solo de periodista. — Vés-hi tu, porc!

El Sr. Vachier. — Ja en tinc els... (pantalons?) plens!

El Sr. Casanoves (als periodistes que se'n va). — ¿Què feu germans? Torneu, torneu, que quedareu contents.

La Premsa (a cor, silenciosament torna).

El Sr. Aiguader. — Jo no he sentit com insultaven la premsa i no puc creure que l'hagin insultada. Si algun regidor té aquesta intenció alguna vegada, serà millor que la insulti per mediació meua, i així jo podré oposar-m'hi.

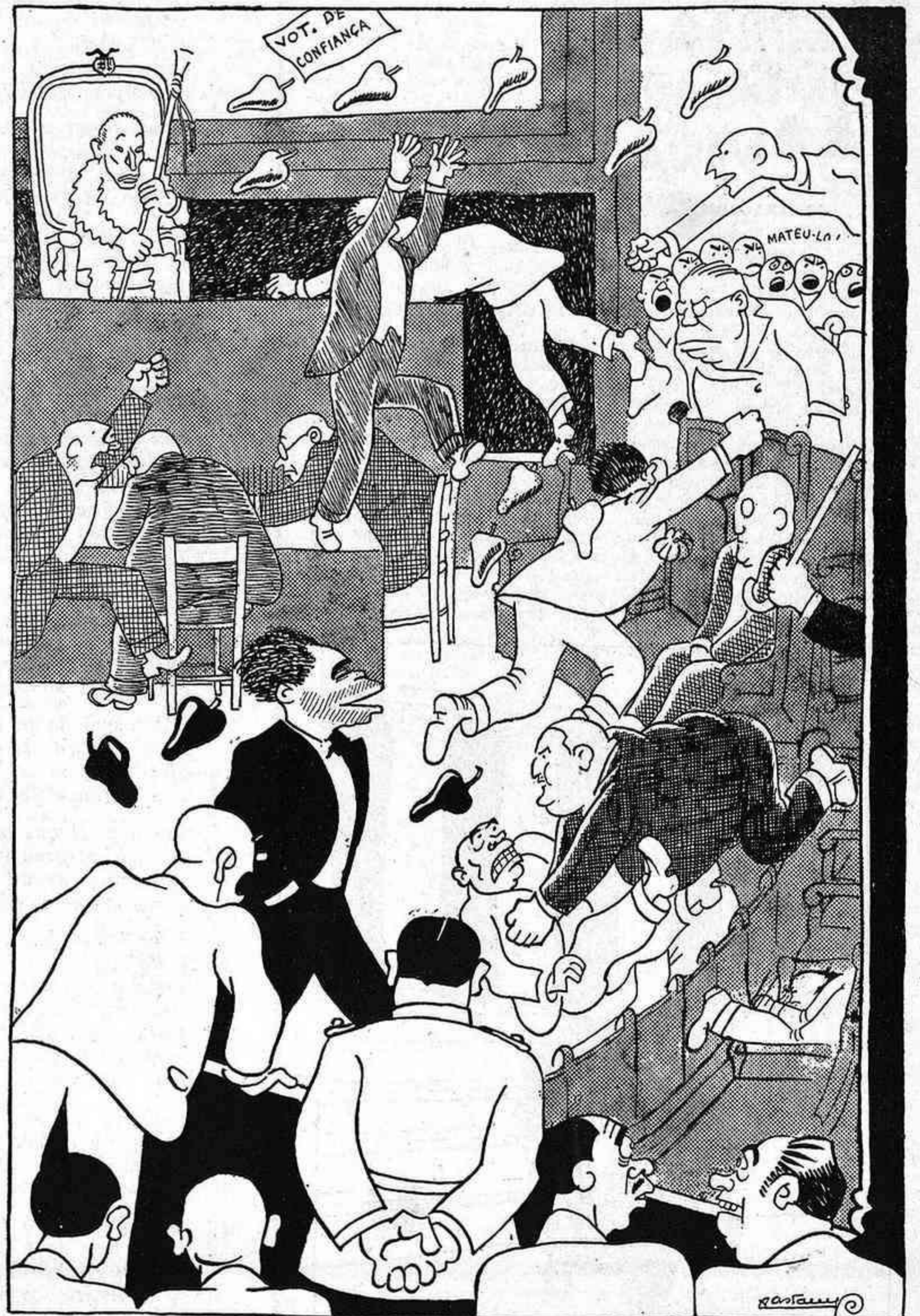
El Sr. Vachier. — Que vagin a la merda! Jo ja en tinc els... (pantalons?) plens!

El Sr. Casanoves. — Ara votarem la proposició incidental. (La voten.)

El Sr. Sagarra. — Sou una caricatura de Danton i no arribau a la de Lenin, i feu una caricatura de Convenció.

El Sr. Casanoves. — I en Cambó, ¿que és una caricatura de Parnell?

El Poble. — Apa, Casanoves,

Ciudadà primer.—Això acabarà malament!
Ciudadà segon.—No, home, que els empara la Presidència!
Ciudadà primer.—I a la Presidència, qui l'empara?

mosega-li un ull! Una caricatura d'en Passarell! ¿Ho sents, Pellicena?

(El Sr. Casanoves li mossega un ull.)

El Sr. Giralt. — Després de fer un curt discurs d'una hora, diré que nosaltres sempre estem divorciats de l'Església per a unir-nos amb coses més en consonància amb la nostra consciència!

El Poble. — Molt bé, Giralt! Uneix-t'hi!

Un periodista (a un altre). — Amb qui vol dir?

L'altre periodista (a l'un). — Já t'ho pots pensar.

El Sr. Vachier. — A la merda! Ja en tinc els... (¿pantalons?) plens!

El Sr. Casanoves (al Sr. Solà). — Ja no us recordeu del programa del Comitè revolucionari!

El Sr. Solà. — Si vós no n'heu!

El Poble. — Calleu, burro!

El Sr. Casanoves. — Que es voti la proposició. (Es vota.)

El Dr. Aiguader. — Ara el senyor Sagarra volia presentar un vot de censura contra l'alcalde, i jo me'n vaig. (Se'n va i el Sr. Ventós ocupa la presidència.)

El Sr. Casanoves. — Això és intolerable! Aquests vots de censura només els podem presentar nosaltres! Nosaltres no podem votar el que presenta el Sr. Sagarra, i ens retirem. (Es retira la majoria.)

El Sr. Sagarra. — Ara que s'ha retirat la majoria i és reunió de segona convocatória, podríem votar el nostre vot de censura, no? Els de la majoria ja votaran el seu.

El Sr. Ventós. — Com que falta mitja hora per a transcórrer les hores reglamentàries i nosaltres ens passem els reglaments per allà on calgui, em permetreu que aixequi la sessió. (L'aixeca.)

El Sr. Vachier (traient el cap per la cortina, anuncia triomfalment). — Ja en tinc els... (pantalons?) plens!

El Poble. — Visca!

amb el cor a la mà.

UN DIUMENGE TRANQUIL

En Nicolau d'Olwer és un dels ministres que aprecien més poc la pompa i el fauste del càrrec i li agrada de mala manera passar d'amagatotis.

Fa uns quants diumenges que el ministre volgué passar un dia tranquil i se'n anà a Cuenca, de rigorós incògnit. Mentre estava dinant, va notar amb esverament que un parell de ciutadans el contemplaven, bo i fent comparacions amb una revista gràfica que tenien als dits. Deu minuts després, compareixien les autoritats locals, desolades d'haver ignorat fins aquell moment la presència del ministre a la població. El senyor Nicolau digué que no s'hi enfundessin, perquè ell se'n anava. Però, de moment, no fou possible: hagué de sortir al balcó de la fonda a fer un discurset al poble que l'acclamava.

—Ara sí que me'n vaig—féu en Nicolau un cop terminat el discurs.

Sí, sí! Aleshores, l'esperava una recepció organitzada a cuita corrents a la Diputació provincial. El ministre fou copiosament recepcionat. Amb aquestes, va adonar-se dels ciutadans que l'havien descobert.

—Amb què m'han conegut? —preguntà amb cara de malhumor—Per la fotografia?

—No, señor ministro —feren els «cuenqueses», somrient—; por la corbatilla...

CARA I CREU

Entre els propietaris i personal dels «dancings» ha produït passim efecte un article de Carles Capdevila, a la Publi on retreia, que, fa trenta anys, els bons catalanistes sentien una mena d'imperatiu moral que els vedava de ballar.

Hi veuen una conspiració contra llur negoci. Oh! i ara que les «nens» començaven de dur lliga-cames amb les quatre barres.

Fa uns quants anys que es donà a Barcelona el cas invers. Es planyia un bon home, propietari, per més senyes, de dos music-halls, perquè els hi havien clausurat per abusos en la llibertat d'ensenyament. Era en temps de la Dictadura.

—Saben què és tot això? —acabà dient.

—Home, no.

—Doncs, odi a Catalunya! Entre poc i massa!

NOVETAT MUNICIPAL

Remarcable disposició del nostre alcalde, que si no ho saben és don Jaime Aiguader (no confondre'l amb el germà Artemi, que hi ha perill de mort).

Des de la setmana vinent, durant les sessions hi haurà al centre de l'hemicicle, la banda municipal, dirigida pel mestre Grignote de Lamón: a cada escàndol, engegarà una marxa o un ball ben «salau»: serà igual que als cabarets apatxes de París, quan maten un home, que, aleshores, toca la música.

La tornada dels Titons

Aquell don Francesc d'Assís ens arriba de París, i ara diu que obrirà el pis, amb garlopa i tornavis, per vigilar-se el panís, i per parlar amb don Lluís, i fins i tot si és precis, portar la pau al país, o asseure's en un pedris, i adoptar l'aire postís d'un senyor de compromís;

i aquest don Joan Ventosa, que ens arriba de Tolosa, amb la cara enganyifosa, i amb la llengua mig rasposa, i amb la vista tremolosa, i el bigoti de rabosa, i la clenxa sinuosa, que no se sap què es proposa, ni se sap si ve a fer nosa, o a empescar-se alguna cosa;

i aquest don Francesc Cambó, tan trempat, tan bon senyor, que arriba just pel turró, i que ensuma sense por, el gall dindi i el capó, que ens hi porta en el sarró? una felicitació? o el barret d'en Casabó? o bé «El Tenorio» en bacó i el Jaume el Conqueridor?

I aquest Ventosa i Calvell, tan esmolat de clatell, tan primorós de cervell, a l'hora de fé el farcell, i amb més bosses que un camell plenes de pinso novell, què ens hi porta en el cistell? ¿Un programa ardit i bell, amb música d'en Pedrell i ninots d'en Passarell? ¿o ens hi du un bram de vedell, o els elàstics i el capell que es va deixà en un bordell el senyor Vidal Rosseu?

¿Què faran aquests prohoms, que han corregut tants tocoms, que saben els «quès» i els «coms», i coneixen tots els noms?

¿Què diran els dos polítics, en aquests moments tan crítics, que tremolen els levítics, i es rebutgen per raquítics procediments jesuítics?

¿Què faran els dos senyors? ¿Tocaran els tres tambors? ¿Seguiran tirant del tros, com a socis fundadors de la colla de l'arròs? ¿Posaran un bar ben gros, per caçar els atracadors, o una casa de menors al carrer d'Espolsadors?

¿Què faran, què no faran, què diran, què no diran, com el cas enfocaran, quines mesures prendran, quin posat adoptaran?

L'actuació de la Lliga, a quin acord els obliga? ¿Enllustraran la botiga o tornaran a fer figa?

Vet aquí el que ningú sap! vet aquí el gran mal de cap! vet aquí el neguit al pap i la por que surti un nyap!

Puig i Cadafalcs, Vallès i Pujals, Valls Tabernés, Codolers, Bularts, Maynés, Brasons, Brasés i Cabrés, Pellicenes i els demés, prepareu's, que ve l'exprès, i no suca qui no hi és!

Panteres de reacció, poseu-vos el gec millor, i aneu's-en a l'estació, que arriba el senyor Cambó!

Diu que vindrà tan mudat, amb abric de pell de gat, i quan ell haurà arribat ja el tindrem a la ciutat!

I darrera la porta hi ha un llus, que és en Vidal i Guardiola. Amén Jesús!

LES COSES ALLA ON SI GUIN

Una comissió de catalans residents a Madrid han vingut expressament a Barcelona, en avió, per demanar a El Be Negre que faci constar que el «Centro Catalán» del qual s'ha ocupat la premsa aquests dies, a causa d'haver-se-li imposat una multa de cinc centes pessetes per jugar als prohibits, no té res a veure amb la «Casa de Catalunya», de Madrid, ni amb el «Club Guerrita» ni amb la «Sociedad de Transpentes».

Queden complaguts els nostres visitants.

(I que ens agrada de publicar aquestes notícies tan formals!).

EUFEMIO, NO BADIS!

En sortir de la sessió heroica del dissabte, l'esclatant victòria havia deixat aclaparats els regidors de l'Esquerra. En Canelles, per bé que no havia dit una paraula, esbufegava sufocat. S'agafà als primers periodistes que trobà com a una taula de salvació de multiplicar en mig d'un temporal desfet.

—En Vachier està desolat i arpenitit. No volia dir-ho. Perdoneu-lo que no hi tornarà mai més. Mireu si no hi tornarà, que m'ha dit que cada vegada que no demani la paraula es compromet a pagar una multa de cent pessetes.

—Com que no la demana! —Bé, ell volia dir que no la prendria.

—I donarà cent pessetes? Noi, quina vinya C per l'Eufemio!

EL POBLE ENS ESTIMA

No sols els de «L'Opinió» tenen l'exclusiva de l'amor del poble. També nosaltres, de tant en tant, sabem el pa que s'hi dona.

En la segona funció de diumenge a la tarda, al Novetats representaven «La Priora Bien» i «Gente del Roser» (ai! perdona: «La Priora del Roser» i «Gente Bien»). EL BE NEGRE fou objecte d'un homenatge públic que no volem deixar passar en silenci.

El senyor Antoni Alarma, que feia un dels cronistes de societat que surten a «Gente Bien», es va permetre fer una lleugera modificació en el text de l'obra i va dir que era redactor d'EL BE NEGRE.

Aquesta morcilla fou rebuda pel públic amb mostres de tanta simpatia, que encara n'estem emocionats.

Per correspondre a l'atenció, nosaltres direm que el Teatre Novetats és el més cèntric i el més confortable de Barcelona; el predilecte de les famílies i dels programes més escollits.

I si d'això no se'n diu agraïts, ni mai.

Una manxeta de «L'Opinió»: «Pena de mort al lladre».

Una manxeta de «La Veu»: «Mr. Guillotine, l'inventor de la guillotina, va ésser qui primer fou guillotinat».

Resulta que manen!

L'Esquerra Catalana s'havia reunit: tot de Directoris, comitès comarcals, semi-comarcals, inter-comarcals, etc., etc., es trobaven aplegats dins una sala del local social. L'afar no era per menys: el partit es veia amenaçat, agredit, s'havia de defensar.

—Per tot arreu ens ataquen—digué un directiu—ens hem de retirar de l'Ajuntament; hem de coaccionar amb un públic tot a la nostra devoció les negres panteres reaccionàries; els nostres diaris han de tocar continuament el bombo i els platerets, perquè no se'n abronin damunt. La cosa no pot durar ni un dia més, senyors.

La concurrència va donar-li el seu assentiment; de seguida s'alçaren oradors arborats—per exemple Boronats i Recasens—proposant cadascú la seva recepta. Uns volien crear un feixisme; els altres demanaven la prèvia censura de la premsa; d'altres proposaven l'erecció de les guillotines que calguessin. Els més porucs aconsellaven d'emigrar a Rússia; però foren xiulats.

De tota manera, un núvol anguniós s'afeixugava damunt la consciència dels reunits. ¿Com impedir que manessin els reaccionaris?

A l'últim, un home d'aspecte modest, d'una comarca que no ve al cas, va fer:

«Amb permís dels presents, els vull fer observar una sola cosa: que nosaltres som majoria i tenim els llocs de govern: per què, doncs, aquest terror? Jo sóc del parer que fèssim de partit de govern».

Tothom estava boca-badat. Encara no hi havia caigut, els de l'Esquerra, que, al capdavant, eren un partit de Govern.

Tot seguit hom trameté les oportunes ordres a l'almogàver Ventalló. Calia renunciar a fer campanyes d'oposició des de «L'Opinió» (diari d'Esquerra).

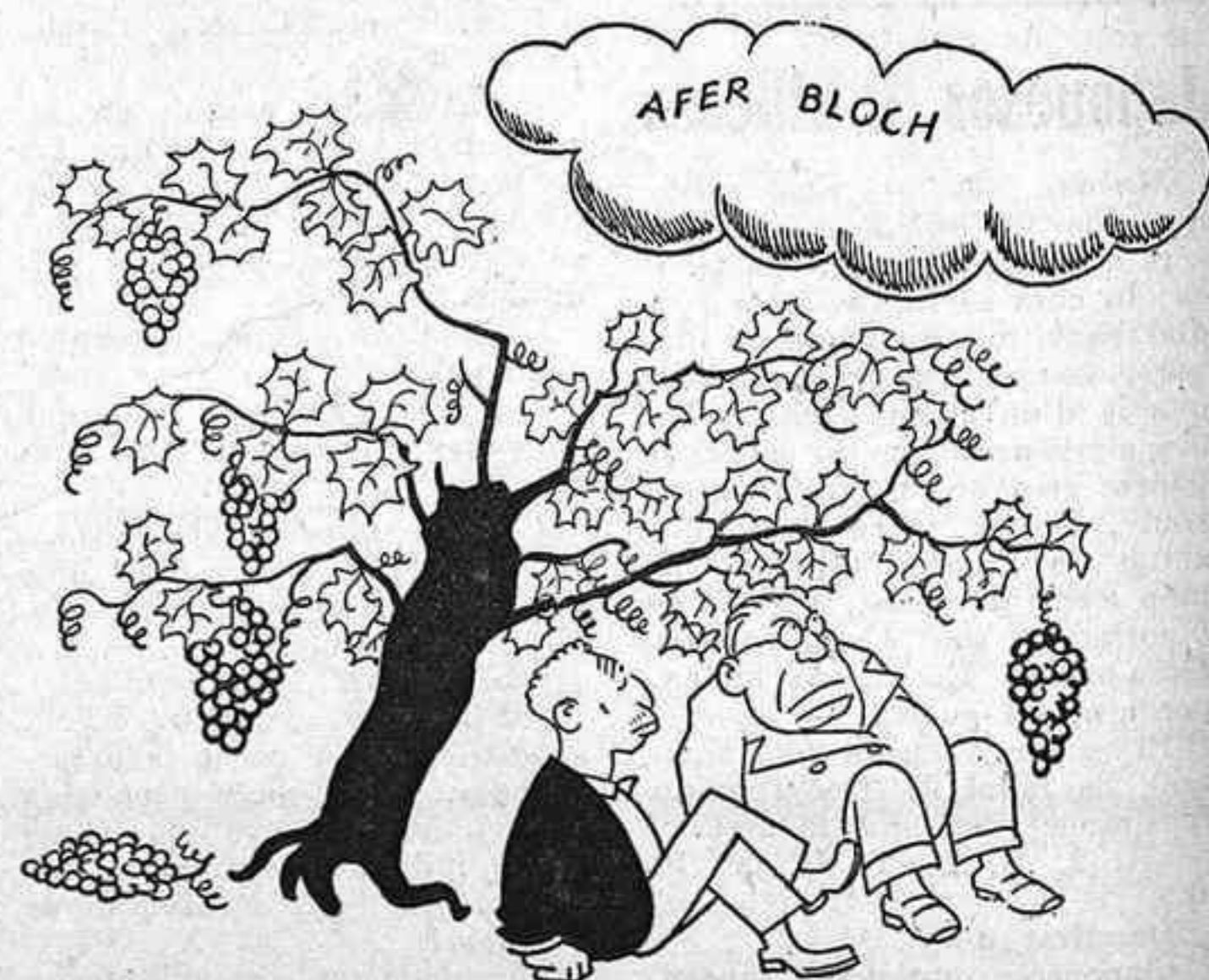
Però el senyor Ventalló sembla que no està disposat a baixar el diapasó dels seus articles. Ell només sap que fer de perseguit. De manera que, si no el tornen a deixar esgarripar, podria ésser que es reintegrés a les rengleres de l'integrisme.

D'aquí 100 anys... encara es parlarà de l'ALMANAC D'«EL BE NEGRE»

que està a punt de sortir.

L'Exposició iconogràfica de la Cornamusa

Deien que el senyor Cambó tornaria per Nadal. Errada. La veritat és que deixarà passar els Reis.

EL DARRER TEMPORAL

—Ha pedregat, però hem conservat la vinya.

LA BORSA LAVIDA

COTITZACIONS

Espectacles municipals. ???!
Cementiris secularitzats (Secula seculorum) . . . Amén
Campalans ratificats . . . 101
Companys ministrables. . . 0'01
Vachier de la Lliga (Lliga del bon mot). A la merda!
Barbey, Ragasol i altres vibores . . . 102
Artemios de Asalto . . . 0'03

Aquesta setmana els «Espectacles municipals» han superat el coeficient acordat en la darrera junta de l'Olimpe d'Or. L'èxit ha superat, etc., etc... En vista de l'èxit, la setmana que ve es repartiran «dividendos», els quals seran degudament repartits pels Artemis de la casa.

En Lerroux.—Mal si parles, mal si no parles... És clar que potser ja sóc una mica massa gran per dir-los que no sóc radica!

El "vaudeville" de la Universitat

Farsa en tres actes i un epíleg

ACTE I

L'escena representa una aula de la Universitat. El professor de Dret internacional, que domina la classe per causa d'una tarina que l'eleva un pam del nivell dels que l'escolten, explica la seva lliçó. En el primer banc, els alumnes empollons. Els altres, en els bancs restants.

Dr. Trias. — Es carregós. No comprene com pretenen que expiï un Dret internacional modern, un Dret amb cara i ulls, i en canvi m'acaparen amb el pes mort d'aquesta calamitat de biblioteca; amb el pes d'aquesta Enciclopèdia Espanya...

Els «empollons». — Ja! ja! ja!

Dr. Trias. — Però diguin, francament: ¿Aquests llibres han servit mai en cap càtedra?

Empollon primer. — Sí senyor. El doctor Algarra, exhibeix tots aquells volums dels quals parlem en la lliçó del dia. (imitant) Els aixeca, els palpa (ho fa) i diu: *Esta es la célebre Economía de Adam Smith. La ven? Se hacen cargo?* De seguida, els torna a posar a l'armari i els tanca hermèticament.

Dr. Trias. — Bé. Però això pot passar per un curs d'enquadernació, però mai per una càtedra d'Universitat. (Baixet als del primer banc) Decididament, encara s'ha d'escriure el vaudeville de la Universitat!

Empollon primer. — Jo el faré. I pel BE NEGRE!

ACTE II

La mateixa decoració de l'acte anterior. Com que el professor triga a venir, els alumnes es diverteixen omplint la pissarra, de cartells allusius a la situació actual.

Un del tercer banc. — (Escriuint.) «Volem la total Xirapalautzació de la Universitat».

Un altre del setè. — (Escriuint també.) La Universitat està Xirapalautzada, qui la desenxirapalautzarà, el desenxirapalautzador...

El Sr. Braulio Solsona ha pres brillantment possessió del Govern civil de Burgos

Burgos, 26. — La nota del dia, a Burgos, ha estat la presa de possessió del càrrec, pel nou governador, l'eminent polític senyor Braulio Solsona.

A l'estació l'esperaven les autoritats locals, tots els apuntadors francs de servei i un brillant representació dels autors de petit dret. El nou governador ha estat obsequiat, a l'arribada, amb un cafè amb llet d'honor — delicada al·lusió a la seva professió de periodista noctàmbul — que ha tingut lloc al mateix bar de l'estació. Mentre el nou governador departia animadament amb les autoritats i amb el crític taurí de *La Voz de Burgos*, una banda ha interpretat els trossos més escollits de les revistes *Yes yes i Oui oui*, que el senyor Braulio, emocionat per l'atenció, ha escoltat amb les llàgrimes als ulls.

—Son recuerdos de mi juventud azarosa! — ha confiat a l'amo del bar. Aquesta prova de sentit democràtic ha estat molt ben vista pels subscriptors del quinzenal, *Burgos laico*.

A la tarda, al govern civil, s'ha celebrat una festa íntima que ha reunit totes les forces vives de Burgos. El senyor Braulio ha obsequiat els assistents amb unes galetes que havia recollit distretament al vagó restaurant. Després, les artistes del cafè *Las alegres burgalesas* han fet tres passos de xarleston en honor del nou governador.

S'han rebut telegrams d'adhesió del mestre Clara, d'en Pac Madrid, de les senyores Miguel Angel, Rosita Rodrigo i Lydia Frances. En acabar, un desagradable incident ha deslluït una mica la festa, que fins aquí havia anat com una seda. En ésser obert el despatx del governador, perquè aquest en prengués possessió, s'han trobat amb què ja hi estava instal·lat un altre senyor.

No cal dir que es tractava del nostre àntic conegut senyor J. A. (ah!) Trabal.

El que fa de sentinella a la porta. — En Trias! Que ve en Trias!

(Tot hom a lloc)

Dr. Trias. — (Entra. En veure els cartells es posa els «quevedos» amb aire tot diplomàtic. Als del primer banc, paternalment.) Compte amb la llei de Defensa de la República!

(Comença a explicar.)

Dr. Trias. — Jo tinc l'honor de poder dir, que quan Canalejas es va trobar amb què no tenia ningú a Madrid, que fos capaç de redactar-li l'article 15 del Codi civil, va escriure tres cartes, tres!, que conservo, al meu pare (A. C. S.) demanant-li que el redactés. El meu pare va accedir al prec del president, i va redactar l'article tal com apareix en el codi. (A Biern) senyor Biern: Llegeix!

Biern. — (Llegint amb cantarella) «Los derechos y deberes de familia, los relativos al estado, condición...»

Un del segon banc. — (Al que té al costat.) Escolta, ¿per què no treus la cara i dius que has estat tu qui feres el «potin» de Mirador que ha mogut tant rebombori?

L'altre. — ¿Et penses que no vull aprovar mai més? Com es veu que tu ja tens la papereta signada!

El del segon. — Sí, però encara han d'aprovar els meus fills, si és que n'arriba a tenir. Aleshores, explicarà Dret internacional, el nét Trias, i dirà: Jo que puc vanar-me de tenir en el meu poder, tres cartes de Canalejas adreçades al meu avi (A. C. S.) i dotze cartes d'Alcalá Zamora adreçades al meu pare (A. C. S.)... L'altre. — «Tout compris!»

ACTE III

Una junta de Facultat. Els professors es barallen. Resulta que els catalans (Xirau, Trias i Algarra) volen parlar a classe en castellà, i que els no catalans ho volen fer en català, i no acaben de posar-se d'acord.

Dr. Campillo. — Jo des de demà parlaré en català, pel gran afecte que sento per Catalunya i perquè tots els meus clients són catalans.

Dr. Xirau. — Usted, como yo, desde mañana, hablaré en castellano. ¿Cómo iba a manipular conceptos en una lengua que no es la suya?

Dr. Castillo. — Jo parlaré des de demà en català, per patriotisme. Com per patriotisme faré reimprimir pel meu compte tots aquells volums que l'Ajuntament de la Dictadura va cremar, mentre vaig ésser regidor i de la comissió de Cultura, pel sol fet d'ésser escrits en català.

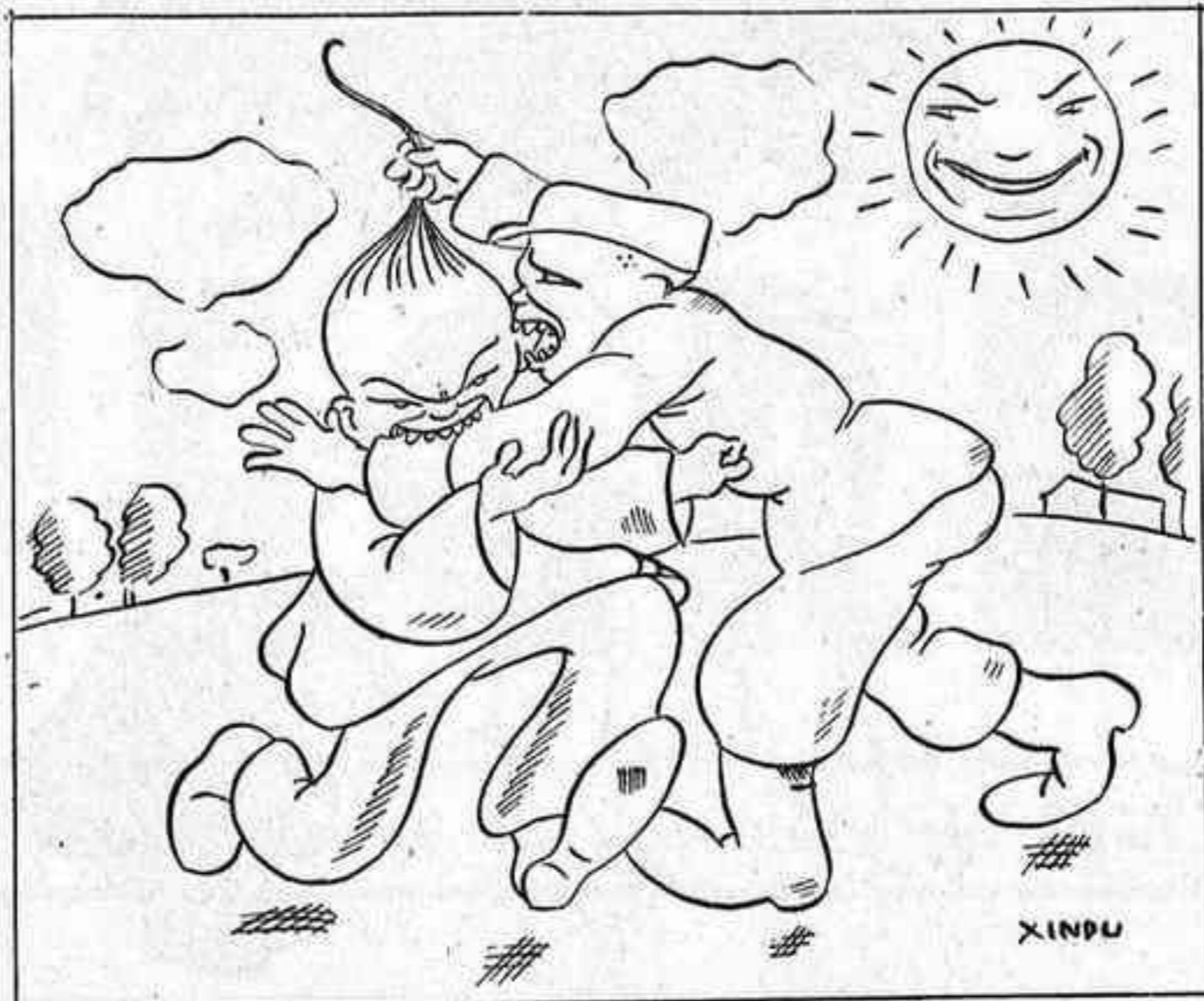
Dr. Algarra. — Pues yo, a partir de mañana, hablaré en castellano. Porque si! Porque suena mejor decir «La Acunmia», «la Passetas» en castellano que no en catalán.

EPILEG

Els alumnes en les respectives càtedres esperen l'arribada dels professors, que no acaben d'arribar. Com que ja passa de la mitja hora reglamentària, el cor hi comença a cantar:

Ai l'Empordà dels verds suaus, de la tenora i de la gralla; ai dels Xiraus Palaus, que...

TELÓ RÀPID

LA TRANQUILITAT A L'ORIENT

—No podem barallar-nos fins que la S. N. ens dongui permís.
—Mentrestant, fem boca...

Per ara el Sr. Alomar no prendrà possessió de la seva Ambaixada

Lasciate ogni speranza, voi ch'intrate.

Aquestes paraules, escrites damunt de la porta del despatx de l'Ambaixador de la República Espanyola a Roma (hem anomenat el senyor Gabriel Alomar), no deixaren de sorprendre'ns. Advertim, per acabar de precisar, que l'escena tenia lloc dins una modesta dispensa de la vila i cort de Madrid.

El mig-secretari que ens acompanyava degué notar alguna cosa de la nostra sorpresa; i ens féu:

—Sa Excel·lència el ciutadà Alomar, des del seu nomenament, vol estar voltat només de coses italianes: menja, per exemple, macarrons a la italiana o arròs a la milanesa tots els àpats; i, tot el dia, té a mà «Buro fresco de Milano»...

—Aquest «buro fresco» és un correligari de S. E.? — gosem demanar.

—Calli, sant cristià! no es refiï de les aparences; «buro» en italià, significa mantega.

—Gràcies, i dissimuli.

—No és mereixen; està dissimulat; hem de dissimular tan sovint...

I, amb aquestes paraules, el secretari aixeca un «portier» i ens introdueix prop del propi don Grabiell.

Amb un pic de tremolor a la veu, gairebé a mitja veu, diem una salutació confusa que ens surt entre «bones tardes» i «buenas».

Però el senyor Alomar no ens ha sentit. Amb una atenció febril està acotat damunt la seva taula ministre (plenipotenciari), comptant i recomptant unes piles de «calderilla». Quan ha acabat, exclama:

—¡Ido! manquen deu tséntims.

Altre cop mirem el mig-secretari, un xic intranquils, i aquest ens tranquil·litza:

—Es que S. E., sap? és un gran numismàtic: moneda que arreplega, moneda que col·lecciona. I ara està desolat perquè no sap què s'ha fet d'uns deu céntims.

El soroll de la conversa crida l'atenció del senyor Ambaixador; en adonar-se de la nostra presència, amaga ràpidament les monedes, amb aquell gest avar dels grans col·leccionistes.

—Què fa aquest home?...

inquiereix bruscament—. Jo sóc pobre; molt pobre; no puc donar res a ningú—gemega amb veu patètica.

—Potser S. E. no sap que sóc un modest periodista; gairebé tan modest com els de *L'Opinió* — som amatents a dir.

—Aleshores és diferent. Què; no duen fotograf? I do tindrieu d'esperar-se un moment perquè em posaria sa casaca.—I amb la mà ens signa una peça de mur-seu arqueològic del teatre que s'arrossa d'espalltes al respall d'una cadira.

—No; no en duem, i a fe que ens sap greu; perquè és una gran casaca.

—L'he comprada a *El Rasstro*: amb tots els guarniments, capell i espasi m'ha costat virtut o sia cent pessetes o, si vol deu mil céntims; m'ha deixat a sa ruïna.

—La República els val, tots aquests sacrificis—li fem.

Ell assenteix amb una ganyota dolorosa.

—I què—li preguntem, a l'últim, quan va a Roma?

—Aquests dels trens són uns barres: no sé quan hi podré anar; sapigués com n'és de car fer viatges, just sia de tercera; ara per ara no em volen fer rebaixa; molt me tem que no hi arribaré a anar mai de la vida.

Durant al conversa es veu que s'ha girat mal temps; de sobte es sent ploure; llamega i al cap d'uns segons, un tro fa tremolar els mobles de la cambra. D'un bot S. E. s'amaga, esferènt, sota la taula ministre (plenipotenciari) i desapareix de davant dels nostres ulls; tan solament sentim uns menuts esgarips rítmics.

La nostra situació és enutjosa; mirem per les parets, per fer alguna cosa: una reproducció de la Venus del Giorgione i en un marc, una armilla de fantasia granate i capitonée, d'en Campalans, amb dedicatòria:

A Gabriel Alomar il suo Rafael Campalans, fervidamente.

Seguim tronant i el senyor Alomar continuant sota la taula fent el ploricó: plens d'angúnia, de puntetes, ens retirem i, en arribar a la porta obrim d'una revolada i, amb risc de trencar-nos el nas, ens engeguem escala avall.

M. Lazare Bloch ens fa unes declaracions exclusives i reservades

Justament estranyats i conveniement alarmats que en un afer com l'afer Bloch - Hanau - Giralt - Companys - Campalans - Billières - Vaitellier - Laval - La Humanitat - L'Opinió - Justicia Social - La Publicitat - El Be Negre - Forces - H. U. S. A. - AMERICA - Orient - Occident, etcètera, etc., no s'hagi anat a trobar l'home que per ésser l'escà del pecat era el més indicat per a parlar-ne, aconsellat el nostre director senyor Pociello Forradellas pel d'El Diluvio, senyor Clararunt, ens posà un bitllet de tercera en una mà i tres cinquanta en plata a l'altra, i d'un cop de peu certer i oportunament aplicat al darrer, ens engegà a Tolosa, perquè féssim un interviu a M. Lazare Bloch. Gairebé no tinguérem ni necessitat d'agafar el tren.

Arribarem a Toulouse, que diu el senyor Companys, a l'hora de dinar, que a les ciutats franceses és sempre a l'hora d'estiu, i tinguérem la sort de matar dos pardals d'un tret. Cercant taula lliure en un cafè als vidres del qual en lletres de blanc d'Espanya hi deia: «Mengez le cassoulet toulousain, légítime, spècialité de la maison», «On parle français», veiérem assegut en una d'elles un senyor rodonet, nas caigut i bigoti retallat que responia exactament a la caricatura publicada per *La Publicitat* el dia 15 i corregida i dissimulada tres dies després pel mateix diari. No podia haver-hi cap mena de dubte: ens trobàvem davant de M. Lazare Bloch en persona.

Ens atansàrem a M. Bloch, aixecàrem el nostre bombí en un gest internacional après de Josep Pla, i vàrem seure. M. Bloch ens contestà, amabilíssim, amb un gest més internacional encara, segurament aquell del qual en Josep Pla havia après el seu. Mentre pensàvem com emprendre el gran financer, es presentà el garçó a preguntar-nos què volíem.

—Cassoulet, naturalment! (M. Bloch ens mirà per damunt del número de *Forces* que estava llegint.

Tornà el cambrer i, una mica esverat, ens preguntà:

—¿No tindrieu pas un obrellaines?

No el poguérem servir; però M. Bloch, amable oferí el seu. Aleshores el cambrer agafà una llaua fumejant que portava a la safata, l'obrí en un tres i no res, n'abocà el contingut en un plat i ens el posà al davant. Era el cassoulet.

—Això és el cassoulet?—preguntàrem amb uns ulls com unes taronges. I M. Bloch, amable, féu el pas que no ens atrevíem a fer nosaltres.

—Jeune homme—digué—, com es veu uge sou estrangeir! Català, peut-être? No m'estranya que us estranyeu. Evidentment, això és cassoulet toulousain; el que hi ha és que, gràcies al tractat comercial amb Espanya, us tenim l'atenció de fer-lo fer al Prat de Llobregat, prop de Barcelona, tanmateix!

—El tractat comercial?

M. Bloch mirà al cambrer, rigué i exclamà:

—No ho sap, Hippolyte, no ho sap. El vostre país, jeune homme, no s'acaba d'entendre; no sap el que vol i necessita alquò que li faci costat. Té la mania que no li baixi la pesseta, i això són prejudicis. Mireu: ara fa poc jo era a Espanya i ho veia. Volien fer un tractat comercial al seu gust. Però això no pot ésser, jeune homme! En els temps que correm les coses s'han de fer a gust dels altres! Jo que sóc amic de M. Laval, els ho vaig fer dir: és qüestió de prendre o deixar; si no seguia aquest tractat, adéu taronges i adéu vi i adéu cassoulet de Toulouse i totes aquestes altres coses bones que feu a Espanya! Sigueu bons minyons i ja veurem el que podem fer per vosaltres. Ací el que cal és que vingui força or francès i, si ens deixeu fer, això serà l'*Olympe*, de l'or. Però, mon Dieu, ¿què falta perquè l'or vulgui venir a Espanya? La cosa és ben clara: que no tingui competències; que la pesseta s'ajupi. L'or és així, què hi farem!

—Si que és bandarra.

—Mireu: un meu client, ja us ho diré, el duc de Toledo, va fer-ho així: ell era rei i anava comprant or; vinga comprar or. I mireu, quan les coses van anar mal dades, el van treure de rei, però el duc, salvat. I ara volia salvar els seus ex-súbdits perquè el fessin tornar. Em va dir: Vés allà baix

i tu mateix; fas baixar la pesseta. Pots enredar a tal i tal i tal, que són uns babaus, i hi cau- ran perquè ets amic d'en Billières.

—I hi vàreu anar?

—Sí; però, noi, m'havien promès uns babaus; però no pas tan babaus! Res; que m'ho varen esbombar tot; els dono una pauta i em copen la pauta; llenço el borrador, un imbecil el troba i descobreix la mare dels aus. I els altres, ni negar sabien! Quin poble, mon Dieu, quin poble! Ja us dic jo... I encara, si no fos que sóc discret, us en contaria de coses!... Amb un poble on la premsa està venuda als jesuïtes suïssos, per una part, i als tirolesos per l'altra, no es poden tenir tractes. Ja m'ho deia la Marthe: «Lazare, t'hi agafaràs els dits!» L'únic bo que tingué en un adagi que diu que qui dorm amb criatures en surt... I com dormia, sacrebleu!

—Qui?

—Perdoneu; espero que el que acabo de dir quedarà entre nosaltres; no m'agraden les xafarderies; a més, podria sentir-nos algun bandarra de periodista. Quan hàgiu acabat el cassoulet, si voleu venir, us presentaré l'alcalde, en Billières; hi harà una recepció oficial que...

—Es que jo... sap?...

—Ah! ja! ja! ja! le gosse! Perquè heu estat a la cancri?

Una estafada?

—Perquè heu estat pistoler? Ah! ja! ja! ja! mais ce sont des peccadilles de jeunesse!

—Veureu, és que un servidor és pe...

—Mais n'achevez pas le mot, jeune... homme! A bon entendeur... eh, mon petit, nous le sommes tous!

—Ah! sou periodista!

—Ah, sale cochon, foutez-moi le camp d'ici, si non... j'appelle la police!

Un altre triomf del mestre Fontbernat

El setmanari *Nosaltres Sols* va publicar una nota en la qual deia que no els estranya va gens que fos el senyor Fontbernat el que havia introduït M. Bloch a Barcelona, perquè el senyor Fontbernat... etc., etc.

Aleshores, el senyor Fontbernat va escriure un article a *La Humanitat* dient que el que li adreçava aquella insídia tragués la cara.

«Si ningú treu la cara—acabava afirmant—és que el que insinuen no és veritat».

El cop d'efecte era magnífic. El mestre Fontbernat rebia felicitacions i saludava a dreta i esquerra com després de dirigir *L'Emigrant*. Però mentre l'ovació encara durava, heus ací que surt el senyor Daniel Cardona que diu que es fa responsable del que ha escrit a *Nosaltres Sols* i que, si el senyor Fontbernat ho desitja, està disposat a aclarir i a ampliar les seves manifestacions.

Però pel que es veu, el senyor Fontbernat no sent cap curiositat per conèixer els detalls de la seva biografia que sap el senyor Daniel Cardona.

—Quin país! — s'exclama el venerable mestre cantaire —. Quin país! Quina manca d'educació, de finura, de modors! Eh?

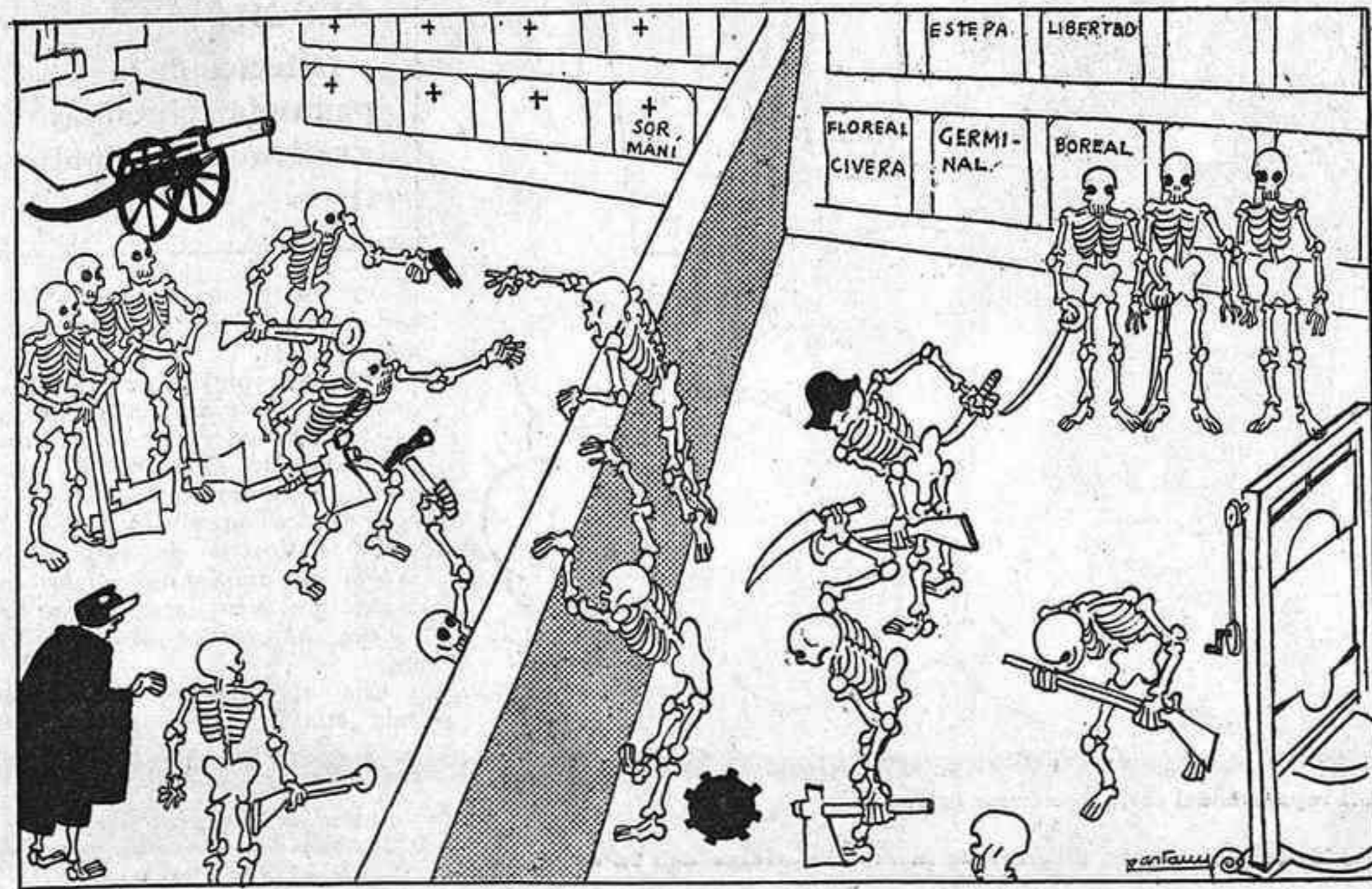
—Be, sí... però, no li contestareu a en Cardona?

—I ara! Per què? Ell no ha complert les regles del joc. El meu article de *La Humanitat* es basava, com poguéreu veure, en una anèdota de Clemenceau. Eh? Al Parlament francès, li cridaren un dia: «traïdor!» Clemenceau saltà al mig de l'hemicicle i digué: «¿Qui m'ha dit traïdor?» Repetí la pregunta dues vegades, sense obtenir resposta. Eh? Aleshores Clemenceau pogué dir: «Així resulta que ningú m'ha dit traïdor».

—De totes maneres...

—Jo em proposava fer el mateix. Eh? Havia preparat la mateixa *mise en scene*. L'espectacle era bonic. Eh? Però si resulta que el personatge que havia de fer el boca-tancat li dona per enraonar, ja comprendreu que no hi ha comèdia possible... Entesos?

—U! I tant...

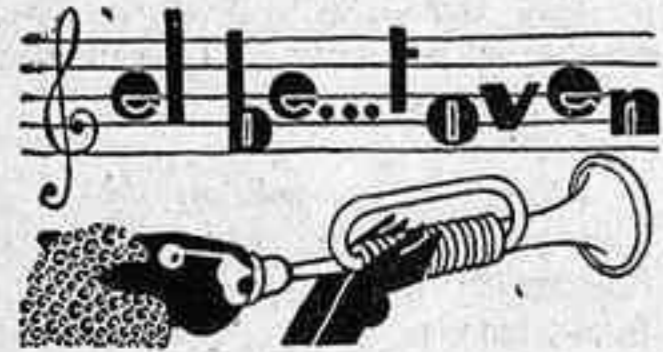
Els cadàvers laics i els reaccionaris, esperen l'enderrocament de la paret de separació per convertir el cementiri en un Consistori.

MOLT!

Alguns dels redactors de les seccions teatrals dels diaris de Barcelona, sempre tan ben documentats, han publicat amb tots els honors la notícia de la recent estrena a París de la comèdia de Pirandello, *L'Home, la Bestia i la Virtut*.
I han fet els consegüents oh!, ah!, uhl!, d'admiració. I han descobert l'obra i n'han contat el seu argument al públic...
...Sense recordar-se que aquesta gran novel·la ja fou estrenada a Barcelona, fa quatre o cinc anys, per la companyia Rivera-De Rosas.

Sembla que aquesta setmana estrenaran a Romea la primera

Vistes les concomitancies del mestre Manó-Lescout amb les panteres negres del carrer de Casp durant els darrers temps de la monarquia, la direcció general de Seguretat ordenà un registre al domicili de l'esmentat mestre, per si pogués tenir alguna relació amb el darrer complot.

El resultat del registre ha estat negatiu.

Tanmateix, hom trobà diversos retrats de princeses i infantetes de la casa ex-real, amb sengles dedicatòries: «a mi adorado Joan», «a mi idolatrat Manó», etc., etc., i les signatures corresponents. Interrogat pel mestre Fontbernat, que dirigia (naturalment i amb l'encert de costum) el registre, l'il·lustre mestre confessà que les esmentades dedicatòries eren escrites per ell mateix, i que no més ho havia fet per a donar-se to de «corrido», que és el seu to major i preferit.

Així mateix cridà fortament l'atenció dels agents de l'autoritat un retrat de Pau Casals que hi havia penjat cap per avall i amb agulles clavades als ulls. El mestre se'n declarà autor i digué que ho havia fet per consell d'una gitana que el dia abans li havia tirat les cartes.
Retrat i agulles han estat tramesos al jutjat.

Una bomba a l'Ateneu

Una bomba veritable. El cas tingué lloc durant una conferència sobre feminisme, a càrrec del senyor Rovira i Virgili. El conferenciant, en mig de l'astorament general, hi va sostenir que els homes i les dones són iguals. Però això, encara que és gros, no arriba a ésser cap bomba.

La bomba la duia un nen que seia al primer rengle, al costat de la seva mama. Era una de les que regalen a Can Jorba i amb el seu esclatant color vermell, detonava veritablement dins la sala.

El conferenciant no va adonar-se d'aquestes detonacions: es comprèn; don Antoni és força curt de vista.

La segona agressió contra el director d'«El Diluvio»

Tal com prevíem en el nostre número de la setmana passada, el Director d'«El Diluvio», senyor Claramunt ha estat objecte d'una nova agressió.

El fet no ha tingut lloc ni a la galeria gòtica del Palau de la Generalitat ni a la via pública. Però més estrany que això és, encara, la curiosa manera com va perpetrar-se la covarda agressió. Una senyora, escaientment vestida de domadora de lleons, va apallissar sense pietat, a cops de fuet, el nostre estimat company en la premsa.

Els bramuls de la pobra víctima varen sentir-se en tot el barri.

Nosaltres també ho sentim.

obra de la temporada del gènere sensacional. És un melodrama que es desenrotlla en una emissor de ràdio.

L'obra és, naturalment, de lladres i serenos. Com a novetat, hi ha la instal·lació d'uns altaveus que cantaran fins a la Rambla els números musicals de la suposada emissor de T. S. F.

Per nosaltres rai, ja poden anar fent...

El que farà bonic de veure, serà la cara que hi posaran els senyors Ambrosi Carrion, Imprudenci Bertrana i Brenant i Sopant i Duran.

Es com si ja els sentíssim: Mentre en els calaixos dels despatxos de les empreses resten sense veure la llum obres interessantíssimes d'autors catalans...

Les obres interessantíssimes dels autors catalans són, no cal dir-ho, del senyor Ambrosi Carrion, del senyor Imprudenci Bertrana i del senyor Brenant i Sopant i Duran. I, també, del senyor Ramon Vinyes, un altre il·lustre autor incomprès, el qual, avançant-se als esdeveniments, ja ha inaugurat una impressionant sèrie de marra-maus des de les pàgines de *L'Esquella*.

Alguns dels nostres lectors es recordaran, segurament, de la llastimosa aparició que féu el Dissabte de Glòria d'aquest any, a l'escenari de l'Apolo, la internacionalíssima Misstinguett.

Doncs bé: després de recórrer tot Europa amb aquella companyia de lladres que tinguérem l'honor d'admirar, la venerable octogenària ha tingut l'original pensada de presentar-se novament al Casino de París, amb la revista de gran espectacle, *Paris qui brille*.

Però sembla que ningú va a veure-la, com no sigui algun regidor barceloní en viatge d'estudis.

—Què hi farem!—s'ha dit—. En aquesta revista, París brilla sobretot per la seva absència.

Valeriano Leon és un gran actor.

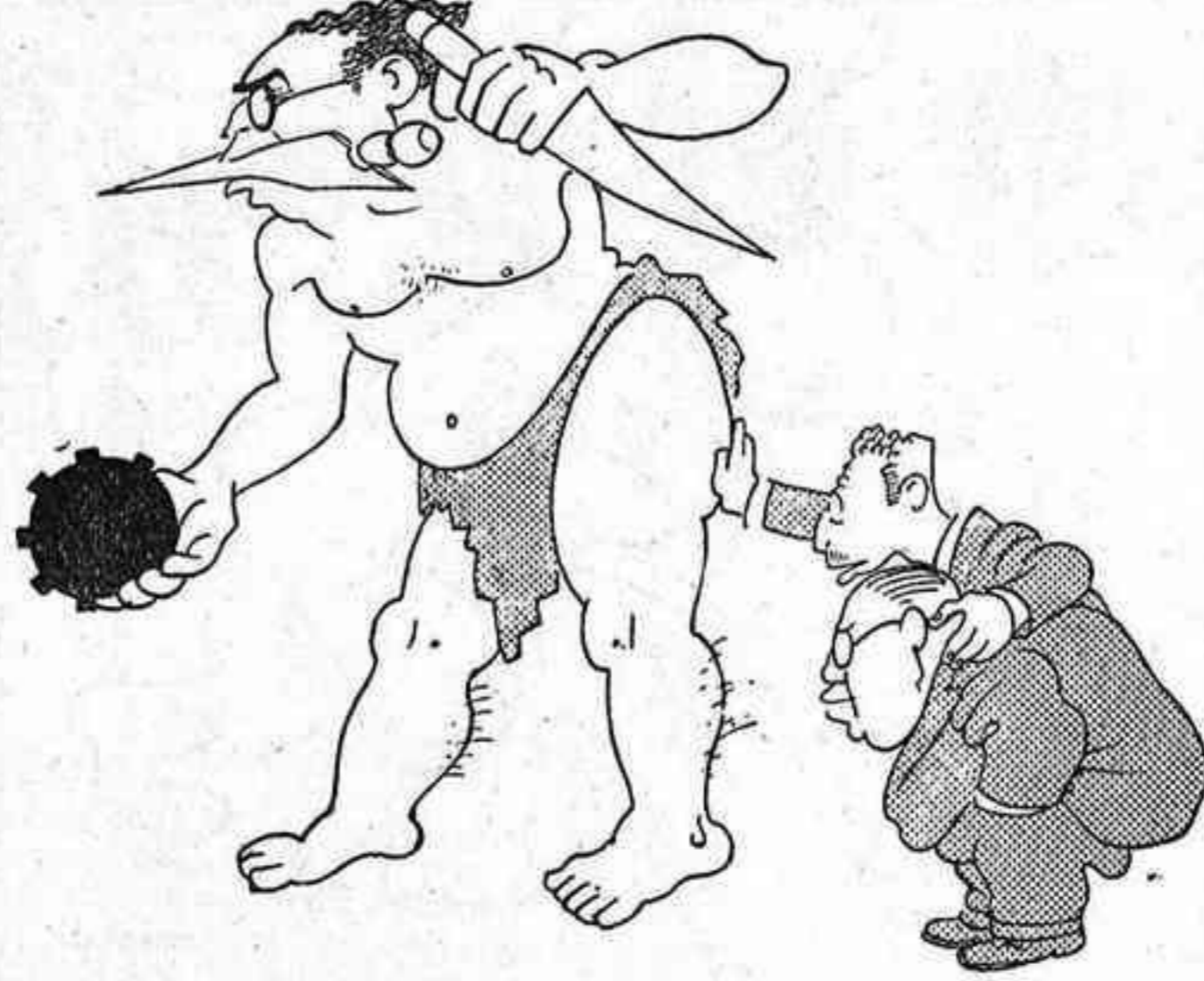
Aurora Redondo és una bona actriu.

Un gran actor i una gran actriu que han trobat la manera de ficar-se el públic a la butxaca fent unes comèdies positivament imbècils.

Però la gent va a veure-les. I de quina manera!

Per què? Perquè Valeriano Leon és un gran actor?... ¿Perquè Aurora Redondo és una bona actriu?...

Potser sí... Però, sobretot, hi van perquè les comèdies són imbècils. O si no, que provin de fer alguna obra decent, i veurem el que passa.

—Apa valent! No aflixis! Ja és teval!
—No! No! No empenyeu, que jo em refiava de la vaga de barbeis.

Els socialistes i radical-ídem anuncien llur propòsit de no abandonar mai la República; ni ells ni llurs nets ni besnets, fins a la cinquena generació

Ja sabem que se'n prepara una de grossa: els diaris reproduïren unes al·lusions prou clares del senyor Llarg Caballero, que a Madrid li diuen Llarg Caballero; però això era poc i fragmentari: ¿què volu que diguin els diaris quan no hi ha censura? La manca d'esforç els afebleix i, per últim, els mata.

No ignoràvem que, amb motiu d'aquests incidents, corria per Madrid un rumor insistent i significatiu; més ben dit, significatiu i insistent: deien uns certs subjectes misteriosos que els anomenen allà dalt *los interesados*: *La cosa va para llargo*.

I nosaltres, guiats per aquesta brama, anàrem a trobar el senyor Largo i Caballero. De moment, ja sabríem si és més Caballero o més Largo. Després veríem a ver.

¿Que si n'és de largo el senyor Largo? :

Si n'és largo el senyor Largo, si n'és largo no n'és tant; si n'és largo el senyor Largo no n'és molt; prò n'és bastant. que diríem, parodiant les cançons del poble.
—I «Caballero»?

Caballero, Caballero, defendid esta mujer: —Soy socialista; no puede ser.

Aquesta senzilla imitació del teatre castellà és més eloqüent que les descripcions més pròlixes i acurades.

Heus aquí resumides, d'una manera sintètica, segons els principis de l'art modern, la figura del senyor Largo Caballero, actualment ministre del Treball, ministeri que, en una Re-

pública de treballadors, com Espanya, és de suma importància, i hauria de dur aparellada la presidència del Consell i, gairebé, la de la República.

De la conversa que tinguérem, n'hi ha part que no pot revelar-se i part que, sense cap escrúpol, podem fer saber als nostres lectors: la part secreta consistí en mútues preguntes sobre la nostra salut, així com de la família i coneguts més íntims; la publicable es refereix al pla quinquenal del partit socialista per no haver d'abandonar mai el poder.

—¿De manera que usted y sus amigos no quieren largarse?—gosàrem insinuar.

—¿Quid! De ningún modo; nuestro amor a la República, en este punto, está completamente de acuerdo con nuestras conveniencias.

L'en felicitarem coralment i afegirem:

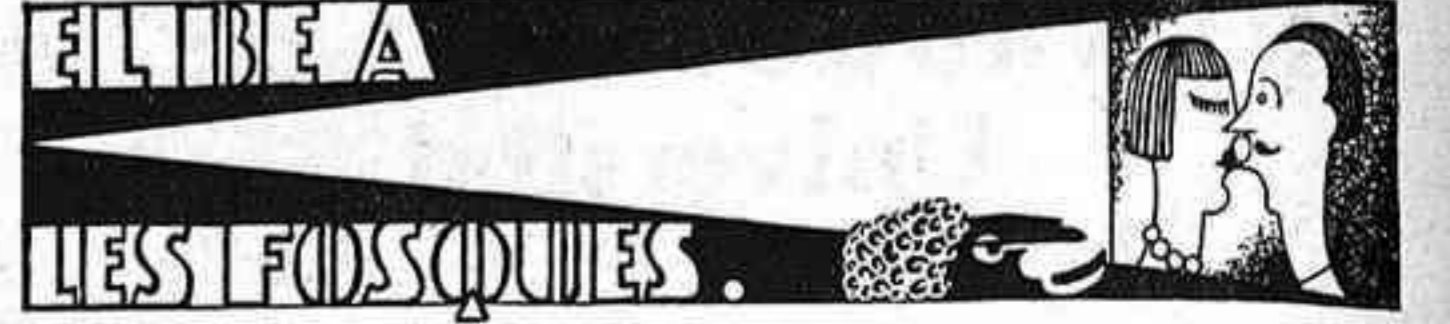
—Pero, ¿y si los otros no quieren? :

Aleshores el senyor Largo ens va mostrar un paraigüer ple de bastons i replicà:

—Pues ¿para qué sirve este mueblecito? Además, tenemos mayoría en las Cortes; de manera que votaremos, si nos da la gana, nuestra eternidad.

Realment, el pla és magnífic i no té ni una objecció. Però, li férem present que, amb els anys la gent es mor, i, si tant dura el Parlament, anem a riscos de trobar-nos que s'hagin mort més socialistes que dels altres, i llavors, bona nit Parlament socialista!

—Tenemos un proyectito de ley estupendo, para este caso. Como que la suprema aspiración del socialismo es la desaparición de la propiedad pri-

Aneu a veure *Calles de la ciudad*, el film Paramount que passen al Coliseum. Us agrada?

Es una història de gangsters de Xicago presentada amb la millor gràcia d'aquest món. Després de *Le Million*, és la primera pel·lícula que veiem que inventa més coses en matèria de tècnica sonora. Des del punt de vista científic, és el millor film sonor que s'ha presentat a Barcelona. Una veritable meravella de mecànica. I de fotografia.

Gary Cooper, que comença a ésser el predilecte de les senyores, hi fa un *barand* molt regit. Molt interessant, també, la seva parella: Silvia Sidney, una jove artista d'una bellesa inquietant.

Fixeu-vos, també, amb l'actor que fa el pare de la protagonista—ignorem el seu nom—. És un artista de tot primer ordre.

Finalment, un bon film Paramount!

Un altre film excel·lent: *Pobre Tenorio!*, de Buster Keaton.

Fa riure, fa riure molt. Com

ja feia temps que no ens feia riure Buster Keaton.

Val a dir, i això ho explica gairebé tot, que el film no és parlat en espanyol.

En canvi, si us podeu estar d'anar a veure *La mujer X*, millor que millor.

Ja hi aniran, en lloc vostre, tots els admiradors d'en Mojica i tots els carrinclons que varen plorar dos mesos seguits amb *Del mismo barro*.

Val a dir que *La mujer X* té un gran èxit de públic.

No hem vist *La ley del harrem*, film d'en José Mojica. Ni el veurem.

Encara que el facin tres anys seguits.

Sembla que, aviat, veurem dos grans films: *Tabú* i *Trade Horn*.

¿I quan veurem *L'opera a quat sons*, l'obra mestra de Pabst? El film és a Barcelona. Suposem que no s'atreviran a escamotejar-nos-el.

“Mi querido Villores”!

El Marquès de Villores, personatge solament conegut per la frase «Mi querido Villores» que encapçala tots els somnis de somniatrites, en forma de propaganda monàrquica publicats a *El Correo*, a *El Siglo Futuro* o a *El Debate*, es veu que no és una personatge fantàstic, ni tan solament semiantàstic, com el vetust Alfons Carles de Borbó i Austria Este, el qual mig no és d'aquest món, sinó una persona de debò, de carn i ossos.

Un dia d'aquests se'n va anar a Castelló de la Plana i allí convocà una quantitat de carlins d'ambdós sexes, per tal de donar cap a dues feines:

a) Alçament de partides piadoso-trabucaires, al Maestral.

b) Organització d'algunes aparicions miraculoses pels voltants d'Alcòr, amb combinació amb una companyia d'autobusos.

c) Rostiment de republicans i d'altres heretges.

¡Llástima que la guàrdia civil, alarmada pel tuf de sagristia que s'escampava del centre tradicionalista estant, va envair el local: beates i beats caigueren en poder dels guardians de l'ordre; només, llástima!, s'havia pogut escapar, home que hi té pràctica, *mi querido Villores!*

vada, consideraremos que las actas no son mera propiedad de cada diputado, sino de todo el partido socialista; y entonces, ¿que se nos muere un diputado? pues, zas!, ponemos otro del partido, que no tenga usted miedo, no nos faltarán.

—Pero, ¿y los restantes diputados? :

—Esos no son socialistas; por lo tanto creen en la propiedad privada: no hay problema.

Aleshores, per saber més coses, li preguntàrem el seu pro-

«Entrem a la tercera setmana de l'afer BLOCH».

(Efectes de la propaganda cinematogràfica en la política).

grama de govern i el dels seus amics; però el senyor Largo ens deturà:

—Usted comprende que, con los años de vida parlamentaria que nos quedan, tiempo habrá para pensar en ello. En fin, adiós, digo, agrur. Me ha resultado usted muy simpático; la primera docena de cargos que hayan disponibles, si no los necesita Cordero, serán para su tocayo barcelonés EL BE NEGRO.

Ens acomiadàrem; per l'escala ens creuàrem amb el senyor Cordero. Hi hagué mútues salutacions. Ell féu:

—Beee! (en castellà). Nosaltres responguérem:

—Beee! (en català).

Però, per dintre, pensàvem: malament!

I UN BE!...

Llegiu el darrer número de *Vogue*: publica un assaig de Rafael Campalans intitulat: «Les meves cent millors armilles de fantasia de pell de cocodríl i altres metalls». Aquest títol, és clar que està en francès; però el traduí perquè pugui entendre'l el senyor Companys, assidu lector nostre.

Ha produït sensació a tot Espanya el cas d'un socialista madrileny que ha sol·licitat un càrrec. Un socialista, demanant-només només un! Hi ha qui no s'ho vol creure; s'hi han fet moltes juguesques.

El senyor J. A. Trabal (en l'actualitat un sense feina com qualsevol altre) ens ha tramès una delicada lletra, desmentint, ja sia tardanament, la notícia que donàrem que no presentava la seva candidatura per a president de la República. Dóna com a motiu de la seva decisió de presentar-se, l'actual crisi que fa que hom no pugui renunciar, així com així, a les gangues quan es presenten.

El senyor Artemi Vinater ha rebut moltes proposicions de diverses repúbliques sud i centre-americanes, per si vol figurar-hi en política. De moment el farien doctor i general, amb dret d'apallissar els seus enemics polítics. Després, un sopar d'homenatge cada setmana a Can «Cucharitas», de Puerto-Cabello.

A l'últim s'ha esbrinat el nom i cognoms del nen extraviat pels carrers de Madrid, la fotografia del qual ha sortit a la premsa gràfica madrilenya: el seu nom és Joaquim Ventalló i Esquerre, d'ofici escampainters; solter i regidor de Barcelona; per mal nom li diuen el «Don Tancredo» de l'hemicle municipal.

D'interès per als antiquaris: D. Joan Pich i Pon es desfà de la seva col·lecció de llibres vells i diaris endarrerits. *Dias Gráficos* i *Noches* amb articles fent «bombs» al Directori i a la monarquia; algunes peces no estan encara en venda. Però ja es vendran. És particularment curiós, i no costa gaires pessetes, el barret que duia M. A. (Mariano Aguilar) el dia de la proclamació de la República.

No confongueu l'Opinió amb la Certitud; l'Opinió, sovint, és falsa i enganyosa.

Tenim notícies que han robat a la casa en construcció del senyor Giralt, situada a Sant Celoni. ¿De quin dimoni de partit devien ésser els lladres?

Esportiva

Ha quedat constituïda a l'Institut d'Estudis Catalans la penya pugilística paleolítica «Boxing-Pera».

—Hola ciutadà Pere! Aquí teniu l'ànima separada del cos, i deixeu-me entrar.
—Què éreu vós en vida?
—Diputat, regidor, conseller, president de deu comissions, director de mercats i defensor dels ideals de l'esquerre catalana.
—No poden entrar.
—Ah! víbora! També aneu contra l'Estatut, vosaltres?